

လူထုပညာရေး ဝန်ကြီးဌာန

ချစ်ဦးညို

လောကဓံနှင့်
လမ်းလျှောက် အတူထွက်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် ထုတ်ဝေခြင်းအတွက် စာရေးသူ၏ အမှာ

“လောကဓံနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ထွက်ခြင်း” ကို ၁၉၉၉ ခုနှစ်က ပထမအကြိမ်အဖြစ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ စာပေလောကစာအုပ်တိုက်မှ လူမှုသိပ္ပံ (Social Science) စာစဉ်ဟု အမျိုးအစားသတ်မှတ် ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ “လောကဓံ . . .” ကို ကျွန်တော်ရေးစဉ်က လူမှုသိပ္ပံဘာသာရပ်ဆိုင်ရာစာပေ ဖြစ်စေတော့ဟု ရည်ရွယ်ပြီး ရေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။ အကောင်းလေးပါး၊ အဆိုးလေးပါး လောကဓံတရားနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော် မြင်သမျှ ခံယူသမျှအဖြစ် နားလည်မှုကို ရေးချလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဘာကြောင့် “လောကဓံနှင့် လမ်းလျှောက်အတူထွက်ခြင်း” ကို ရေးဖြစ်ခဲ့သလဲ။ ယခု မျက်မှောက်ကာလ (၂၀၁၅) မှစ၍ လွန်ခဲ့သော ၁၆ နှစ် (၁၉၉၉) က မိမိ၏ စိတ်အနေကို ပြန်ဖမ်းရသည်မှာ မလွယ်လှပါ။ အတိအကျ လည်း မမှတ်မိတော့ပါ။ သို့သော် တစ်ခုသိနေသည်က ထိုစဉ်ကာလ ကျွန်တော့်မှာ လောကဓံ အကောင်းအဆိုး နှစ်တန်တို့၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရိုက်ပုတ်မှုကို ခံခဲ့ရချိန်ဖြစ်သည်။ ဤတွင် မိမိ၏ ဆောက်တည်ရာမဲ့အဖြစ်ကို ယောနိကော မနသီကာရဖြင့် ပြန်လည်တည်ဆောက်ကာ ဤ “လောကဓံ . . .” စာစုကို ရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေ သည်။ ကောင်းစွာ မှတ်မိသည်က “လောကဓံ . . .” ကို ရေးပြီးသည့်နောက် အတော်အတန် တည်ငြိမ်မှု ရသွားခဲ့ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြီးနောက် စာဖတ်သူများထံမှ ဖုန်းဖြင့်၊ စာဖြင့် ဤစာအုပ်ပါ အတွေးအခေါ် ခံယူချက်များကို နှစ်ခြိုက်လက်ခံပါကြောင်း ပြောကြရေးကြပါသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော် အံ့ဩကြည်နူးရသော အချက်မှာ လူငယ်လူလတ်အရွယ်များထံမှ တုန့်ပြန်ချက်များပင်ဖြစ်သည်။ သူတို့လေးတွေ၏ တုန့်ပြန်ချက်က တသဘောတည်း။

“ . . .ကြောင့်၊ ဘာကြောင့် ညာကြောင့် စိတ်ဓာတ်တွေ ကျနေတယ်၊

ဒီပရက်ရှင် ဝင်နေတယ်၊ စိတ်ချဉ် ပေါက်နေတယ်၊ ဒီ စာအုပ်လေးကို ဖတ်၊ ဆင်ခြင်၊ ဝေဖန်၊ သဘောကျ၊ နှလုံးသွင်းလိုက်တဲ့အခါကျတော့ မှ လုံးဝ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားပြီး စိတ်ထဲမှာ လင်းသွားတယ်။ ခွန်အားသစ်တွေ ရလာတယ်။ ကြုံခဲ့ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတွေကို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ ပြန်သုံးသပ်လာနိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ရှေ့ဆက်လျှောက်ဖို့ ခြေလှမ်းသစ်တွေ ပြင်လိုက်ပါတော့တယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ . . .”

“ကျွန်တော်/ကျွန်မက ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်ထက်သူ၊ စိတ်မာသူလို့ ပြောရမလား မသိပါဘူး ဆရာရယ်။ ကြုံလာတဲ့ အဆိုးတွေကို စိန်ခေါ်၊ နင်လားဟဲ့ လောကဓံလို့ ကြွေးကြော်ပြီး စစ်မျက်နှာခင်းပစ်လိုက်တာပဲ။ တိုက်ပွဲ ဆိုတော့ ဒဏ်ရာအနာတရတွေ ရှိကုန်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာက အဖြေထွက်မလာပါဘူး။ လောကဓံကို ဘယ်လို သဘောထားရမယ်ဆိုတာ ဆရာစာအုပ်လေး ဖတ်လိုက်ရတော့မှ . . .”

မိမိရေးသောစာကြောင့် စာဖတ်သူတွင် ကောင်းကျိုးလေးတစ်ခု သက်ရောက်သွားသည်ကို ပြန်သိရသော အခါ အကြင်စာရေးဆရာအဖို့ အဘယ်မှာလျှင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မရှိဘဲ နေနိုင်ပါမည်နည်း။

ဤစာအုပ်ငယ်တွင် ခေါင်းစဉ်ငယ် (၉) ခု တပ်ထားသော အခန်း (၉) ခန်း ပါရှိပါသည်။ စာဖတ်သူ အနေနှင့် မိမိတို့ သဒ္ဒါပေါက်သမျှ၊ ဉာဏ်ကွန့်နိုင်သမျှ ချဲ့ထွင်ဆပွား စဉ်းစားဆင်ခြင်ခွင့် ရှိပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင်၏ အတွေ့ အကြုံ၊ သူတပါး၏ အတွေ့အကြုံတို့မှတစ်ဆင့် ထင်ဟပ်ကာ အသုံးတည့်သော ဘဝနေနည်းများကို ထုတ်နှုတ် ယူနိုင်ပါသည်။

ဤစာအုပ် “လောကဓံ . . .” သည် အမှောင်ထုခရီးထဲတွင် ထပ်ကနဲ ခတ်လိုက်ရာမှပွင့်လာသော မီးအလင်းရောင်ပွင့်ကလေးတခုဖြစ်သည် ဆိုပါလျှင် စာဖတ်သူသည် ထိုမီးပွင့်ကလေးမှ မီးအလင်း ကူးယူထွန်းညှိကာ ရှေ့ခရီးကို လင်းလင်းချင်းချင်း မြင်သာသည့် မီးရှူးအလင်းရောင်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲနိုင်ပါစေ

သတည်း။

ချစ်ဦးညို

၁။ စီးချင်းထိုးသူများ

သူ့အမည်ကပင် “အောင်နိုင်သူ” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရနေ၏ ။

ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း သူ့အပြုအမူများကို

အတုခိုးလိုစိတ်မရှိသော်လည်း စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ သဘောကျနေမိသည်။ ပို၍ သဘောကျသွားမိသည်မှာ ပြဿနာကို သူ ရင်ဆိုင်လိုက်ပုံပင်ဖြစ်၏ ။

အဲဒါ ဝိဇယမင်းသားပဲကွ၊ လုပ်လိုက်စမ်း။ ဩဘာပေးမိ၏ ။

မဟာဝင်ထဲမှာ သူ့အကြောင်းပါသည်။ စလေဦးပုညက

ပြဇာတ်ရေးပြလိုက်တော့ သူ့ရုပ်သွင် ပိုကြွလာ သည်။ သူ ပြောပုံဆိုပုံ သူ့သဘောထားတွေကို လက်ခုပ်တီးမိသည်။ ဝိဇယမင်းသားသည် အဘယ်လို လူစားပေနည်း။

သူသည် ဘုရင့်သားတော်ဖြစ်သည်။ ဒါပေမယ့် အခြားသော

ဘုရင့်သားတော်တွေ အတော်များများမှာလို တက္ကသိုလ်ပြည် သွား အဋ္ဌာရသပညာတွေသင်၊ တိုင်းပြည် ပြန်၊ အိမ်ရှေ့ဥပရာဇာဖြစ်၊ ကြင်ယာတော် ရ၊ ဘုရင်ကြီး နတ်ရွာစံတော့ ထီးနန်းပလ္လင်တက်၊ တိုင်းသူပြည်သားများကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ အုပ်ချုပ်လေသတည်း မဟုတ်ချေ။

ဝိဇယမင်းသားသည် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ကျေးကျွန်သင်းပင်း

ခုနစ်ရာတို့ကို ခေါင်းဆောင်လျက် ပြည်သားပြည်သူတို့ကို နှိပ်စက်ခြင်း၊ လုယက်ခြင်း၊ အနိုင်အထက်ပြုခြင်း စသည်ဖြင့် ပြုမူသည်တဲ့။ ဆရာလုပ်သူက ဆိုးပြနေမှတော့ နောက်လိုက် တပည့်တွေကလည်း ဆရာ့ခြေရာနင်းကာ လူစွာ လုပ်ကြပါလေရော။ ပြည်သူတို့ မခံနိုင်၊ ဘုရင်ကြီးကို တိုင်ကြတော့သည်။ ဘုရင်ကြီးက သားဝိဇယကိုခေါ်ပြီး ဆုံးမသည်။ ကောင်းစွာ ကျင့်ကြံ နေထိုင်ဖို့၊ ဥပရာဇာတစ်ပါးလို အုပ်ချုပ်ဖို့ စသည်ဖြင့်။ ဝိဇယမင်းသား နားမထောင်ပါ၊ ဆိုးမြဲ ဆိုးခဲ့၏ ။

အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်လာသောအခါ ဘုရင်ကြီး မနေသာတော့ပါ။

ကျောသားရင်သား မခွဲခြားရဆိုသည် မဟုတ်လား။ သားတော် ဝိဇယကို ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်မှာ စစ်ဆေးရတော့သည်။ ပြည်သူတွေက စွဲချက်တင် သည်။ မှူးမတ်တွေက ထောက်ခံသည်။ ဘုရင်ကြီးက “ကိုင်း မင်း ဘာပြောချင်သေးသလဲ” ဟု မေးသည်။

ဝိဇယ ပြန်လျှောက်တင်ပုံမှာ

“သားတော် ဆိုးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဆိုးသွမ်းတဲ့အမှု တစ်ထောင်လောက် ပြုမှ တစ်ခုလောက်သာ သူတို့ သူတို့တတွေ တင်ကြတယ်။ ဘုရင့်သားဆိုးတာကို ထိန်ချန်လျှော့ပေါ့တဲ့အတွက် ဒီမှူးကြီး မတ်ကြီးတွေမှာပါ အပြစ်ရှိပါတယ်” တဲ့။

ပိုင်သက္ကာဟု စိတ်ထဲက ချီးကျူးလိုက်မိပါတယ်။ နန်းရင်ပြင်မှာ မှူးကြီးမတ်ကြီးတွေ မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ် သွားကြမလဲ မြင်ယောင်မိ၏ ။ ဇာတ်လမ်းက ဤမျှ မကသေးပါ။ ဘုရင်ကြီးကလည်း နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်ပေပဲ။ ခြင်္သေ့ကြီးကိုသတ်၍ မင်းဖြစ်လာသူ သီဟဗာဟု။

တိုင်းပြည်နှင့် ချိန်စက် နှိုင်းယှဉ်သောအခါ သားသော ဘာသော မငဲ့ညှာနိုင်။ “သတ်စေ” အမိန့်ချလိုက်၏ ။ ဤတွင် မိဖုရားကြီး အပူမီး တောက်လောင်တော့သည်။ သားအရင်းဖြစ်၍ သတ်စေ အမိန့်မချသင့်ပါကြောင်း တောင်းပန်ရှာသည်။

ဝိဇယမင်းသားသည် တင်းမာနေသော ခမည်းတော်၊ ငိုကြွေးနေသော မယ်တော်နှင့် အရိပ်အခြေကြည့် နေသော မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ ပရိသတ်များကို ကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်း ဆိုသည်။

စလေ ဦးပုညက ဝိဇယမင်းသား၏ စကားကို ဤသို့ ရေးပြပါသည်။

“မယ်မယ့် ကျက်သရေ၊ သား ဘုန်းဝေမှာ၊ မသေမီက၊ တိုင်းပြည်တစ်ရိုး၊

သဝေထိုးအောင် ဆိုးလိုက်ရမှ၊ လှလှကြီး သေပုံပါတော့တယ်။ သတ္တဝါထုံးစံ၊ တစ်သန္တာန်သွင်၊ နှစ်တန် သေမြဲ မဟုတ်ပါ”

လုပ်လိုက်ကွ။ ဝိဇယတဲ့။ သဝေထိုးအောင် ဆိုးပြီးမှတော့ လှလှကြီး သေပုံသတဲ့။ ဘဝမှာ နှစ်ခါသေရိုး မရှိပါဘူးလို့တောင် ပြောလိုက်သေး။ ဒါက သူရဲကောင်းကြီးတွေ ပြောလေ့ပြောထရှိသည့် စကားမျိုး။ ဝိဇယ မင်းသားဟာ သူ့အပြစ် သူ ရဲရဲကြီး ရင်ကော့ခံရာမှာ သားတော်မှားပါပြီ။ အမှားကို အသက်ဖြင့်ပေးဆပ်ပါတော့ မည်ဟု အောက်ကျိုးမပြော။ နောင်မ မယူ။ သူကပဲ သူရဲကောင်းစကားဆိုလိုက်သေး၏ ။

ဆက်ပြောပါသေးသည်။

“တစ်ရစ်ပတ်ပတ်၊ ဖြစ်တတ် ပျက်ပြန်၊ လံကဓော လောကဓံမှာ၊ ကံနှင့် ကတ္တာ၊ သည်တရားများကို၊ သားတော်ရွှေစင်၊ အစင်းအစင်း၊ မုန့်တီဟင်းကဲ့သို့၊ ကွင်းကွင်းကြီး ထင်လွန်းလို့၊ ပူပင်သောက မရှိပါ” တဲ့။

“လံကဓော လောကဓံမှာ”

စာဖတ်သူ မိတ်ဆွေတော့ မည်သို့ ခံစားရသလဲ မသိပါ။ ကျွန်တော့်အဖို့မှာတော့ ဝိဇယမင်းသား၏ စကား တွေထဲမှာ ဤစကားလုံးကို ဘဝင်အတော်တွေ့သွားပါသည်။ လောကဓံကို “လံကဓော” ဟု သူ စကားလိမ်ပြု ပြောင်းပြန်ဆိုလိုက်ခြင်းကပင် မဖြူရေးချ မဖြူဟူသော အဓိပ္ပာယ်။ နင်လားဟဲ့ လောကဓံ။ ဟား ဟား လောကဓံ လံကဓောပေါ့ကွ။

ဝိဇယမင်းသားသည် သတ်စေအမိန့်ကို သို့နယ် စစ်မျက်နှာဖွင့်လိုက်သည်။ စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ ပျက်ရယ် ပြုလိုက်သည်။ ဝိဇယ၏ စီးချင်းထိုးပွဲ။ လုပ်ရဲရင် ခံရဲတယ်ဟေ့ဟု ရိုးရိုးမပြောဘဲ ကြွေးကြော်ညာသံ ပေးလိုက်သေး သည်။ ဦးပုညရေးမှ ရေးတတ်လေခြင်း။

ဝိဇယမင်းသား၏ ဤ စိန်ခေါ်သံနှင့် စီးချင်းထိုးပွဲကို ကျွန်တော် ကြိုက်

(ခဲ) ပါသည်။ ဒါဟာ ယောကျ်ားတို့ ထားအပ်တဲ့ သတ္တိဟုလည်း မြင်သည်။ အမယ်မင်းဟု ရင်ထုမငိုရုံတင်မက “ကံနှင့် ကတ္တား၊ သည်တရားများကို၊ သားတော်ရွှေစင်၊ အစင်းအစင်း၊ မုန့်တီဟင်းကဲ့သို့၊ ကွင်းကွင်းကြီး ထင်လွန်းလို့” ဟူ၍ သူ့ခံယူချက်ကိုပါ တင်ပြ လိုက်သေးသည်။ ကံနှင့် ကတ္တား။ သဒ္ဒါမှာ သင်ခဲ့ရသည်က ကံဆိုတာ အပြုခံရသူ၊ ကတ္တားဆိုတာ ပြုသူ။ (ဝါစက က ပြုခြင်း)။ သည်တော့ ဝိဇယလိုပင် ကိုယ်ပါ နားလည်လိုက်၏ ။ အရင့်အရင် ဆိုးခဲ့ တေခဲ့ ရမ်းခဲ့တုန်းက ဝိဇယ သည် ကတ္တား။ ယခု သတ်စေအမိန့်ဖြင့် အသတ်ခံရတော့မည့် ကံ။ ဘာဖြစ်သေးလဲ။ လောကကြီးမှာ ကိုယ်ဟာ ကတ္တားလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ကံလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ကိုယ်က ပြုသူဖြစ်ခဲ့သလို အပြုခံရသူလည်း ဖြစ်ရမှာပဲ။ သည် တရား ဝိဇယမင်းသားစိတ်မှာ ထင်မြင်ပေါ်ပေါက်လာသည်ကလည်း မုန့်တီဟင်းလို အကွင်းအကွင်းကြီးပါပဲတဲ့။

တူဖြစ်ရင် နံ၊ ပေဖြစ်ရင် ခံပေါ့ကွ။ ဒါ လောကသဘောပဲ။

လူငယ်စိတ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကြိုက် (ခဲ) သည်။ ဝိဇယမင်းသားသည် ဟီးရီးဖြစ်ခဲ့၏ ။

သို့သော် ကိုယ့်အကြိုက်ကို ကိုယ် စစ်ဆေးလာမိသည်။

စာဖတ်သူမိတ်ဆွေ မည်သို့ ထင်ပါသနည်း။

ကျွန်တော် တွေးမိတာကို နည်းနည်း ပြောပြချင်ပါသည်။

လံကဓော၊ လောကဓံ။ ကံနှင့် ကတ္တား သည်တရားများကို မုန့်တီဟင်းကဲ့သို့ ကွင်းကွင်းကြီး ထင်လွန်းလို့။ ဒီစကားလုံးတွေကို စလေ ဦးပုညရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးပုညသည် စကားလုံး ပြောင်သူ မဟုတ်လား။ သူ့ စကားလုံးများ၏ အခြိမ်းအခြောက်၊ အဟိန်းအဟောက်များစွာတို့သည် ဖမ်းစားညှို့ယူနိုင်စွမ်း ကြီးမားလှစွာ၏ ။

ကျွန်တော် တွေးမိပါသည်။

ဝိဇယမင်းသား၏ စကားလုံး (ဦးပုည၏ စကားလုံး) များကို ကြိုက်တာလား။ ဝိဇယမင်းသား၏ အတွေးအခေါ် ခံယူချက် (ဦးပုည၏ အတွေးအခေါ် ခံယူချက်) ကို ကြိုက်တာလား။ စကားနောက် တရားပါ မပါ ကျွန်တော် စဉ်းစားရပြီ။

“ဒီနေရာကစပြီး စွေးစွေးနီတဲ့ သွေးနဲ့ ကျုပ် ရဲရဲကြီး ကတိပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ် မဟုတ်တာလုပ်ရင် ကျုပ်မို့လို့ဆိုပြီး မညှာပါနဲ့၊ ကျောတစ်ရာ ရင်တစ်ရာ ဒဏ်ခတ်ပြီး မြိုင်ရပ်ကို နှင်ပစ်လိုက်ကြပါလို့ ရဲရဲကြီး အပ်နှံလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျား” ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း လက်ခုပ်သံများ။

အဲဒီ လို အလန့်တကြားထ လက်ခုပ်တီး၊ လက်ခေါက်မှုတ်လိုက်တာမျိုးတွေ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဖူးခဲ့ကြတယ်။ နားထောင်သူ၏ တက်ကြွမှု ဓာတ်ခံ၊ ကြေးကြော်သူ၏ ထက်သန်မှု၊ ပြီးတော့ အားပါးတရ ကြက်သီးထဖွယ် စကားလုံးများကြောင့် ကိုယ်ကပင် မတီးလိုက်ရဘဲ လက်ခုပ်သံတွေ သူ့ဘာသာသူ ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြစ်သွားသည်။

အခုကော။ ဝိဇယမင်းသားကို ဒီလို ကြိုက်သွားတာလား။

ကြိုက်လို့သာ ကြိုက်လိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲ မတင်မကျကြီး ဖြစ်နေ၏ ။

ဒက်ကနဲ ပြန်ပက်လိုက်တာကိုတော့ အင်း . . . အကြိုက်သား။ သို့သော် ဝိဇယ ဘာလုပ်ခဲ့သနည်း။ အုပ်စုကြီးဖွဲ့ပြီး ရမ်းကားခဲ့သည်။ ဒီအပြစ်ကြောင့် သတ်စေ အမိန့်ချတော့ သူကပဲ လံကဓောလုပ်ပစ်လိုက်သေး သည်။ ဝိဇယမင်းသား တကယ်ပဲ ဒီလို ပြော၊ မပြောတော့ မသိ။ စလေ ဦးပုညကတော့ ဝင်ပြောပစ်လိုက်၏ ။ ဒါဆို ဒါဟာ စလေဦးပုညရဲ့ ခံယူချက်၊ ဦးပုညရဲ့ အတွေးအခေါ်၊ ဦးပုညရဲ့ စကားလုံး ပြောင်မြောက်မှု။

ဦးပုည ဘာကို စိတ်ချည်ပေါက်နေသနည်း။ သီဟဗာဟုမင်းကြီးကို ဝိဇယ

နုတ်ငှား၍ ပြန်ပက်သည်။ ထားပါတော့၊ ဒါက ဦးပုညအပိုင်း။

စကားလုံး ပြောင်မြောက်မှုကြောင့် ကျွန်တော်

ကြိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူသော အဖြေကို တွေ့လာရပါ သည်။ ဝိဇယမင်းသား၏ ခံယူချက်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်နိုင်ကြောင်း တွေ့လာရပါသည်။ အကယ်၍ တိုင်းကျိုးပြည်ကျိုး အများကျိုးက သူ လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး မနာလိုသူ မှူးမတ်တစ်စု၏ ချောက်တွန်းမှုကြောင့် အထင်လွဲခံရကာ သတ်စေ အမိန့်ချခံရပြီး သူဒီလို “လံကဓော” ပြောလျှင် ကျွန်တော် ရာနှုန်းပြည့် အူလှိုက်သည်းလှိုက် ကြိုက်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။

အခု ဒီလို မဟုတ်။ သူဆိုလို့ သတ်စေ အမိန့်ချခံရတာ ကိုပဲ ဆိုးတေပေ၊ အရွံ့တိုက်၊ အငေါ်တူး၊ အချဉ် ပေါက်စိတ်ဖြင့် သူ “လံကဓော” ခြင်းဖြစ်သည်။ သေချာသွားပြီ။ ဝိဇယကို ကျွန်တော် ကြိုက် (ခဲ) ခြင်းမှာ အလန့် တကြားဖြင့် ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ထ လက်ခုပ်တီးခဲ့မိခြင်းသာဖြစ်၏ ။

လောကဓံအား ဝိဇယမင်းသား စိန်ခေါ်၊ စီးချင်းထိုးလိုက်ပုံကို ကျွန်တော် မကြိုက်နိုင်တော့ပါ။ ဒါဟာ လွဲမှား သော စိန်ခေါ်မှုဖြစ်၏ ။ ဝိဇယမင်းသားမှာ ဒီလို စိန်ခေါ်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိကောင်းရှိမည်။ သို့သော် ဤ စိန်ခေါ်ပွဲသည် မိုက်မဲသူတို့၏ စိန်ခေါ်ပွဲသားဖြစ်သည်။

လောကဓံကို ဒီလို စိန်မခေါ်ရ။

ဝိဇယမင်းသား အသင် မှားနေပြီ။ ဆရာကြီး ဦးပုည ခင်ဗျားစကားလုံး ပြောင်မြောက်အောင်ဖွဲ့နိုင်သည့် အရည်အချင်းကို ကျွန်ုပ်လေးစားပါ၏ ။ သို့သော် ဆရာကြီး၏ အတွေးအခေါ်ကို ကျွန်ုပ် လက်မခံနိုင်ပါ။

အတွေးစများ ဆပွားသွားသည်။ ဝိဇယမင်းသား၏ စိန်ခေါ်မှုနှင့် စီးချင်းထိုးပွဲမျိုးကို လက်မခံနိုင်လျှင် ဘယ်လို စိန်ခေါ်မှုမျိုး၊ စီးချင်းထိုးပွဲမျိုးကိုသာ ကြိုက်နိုင်သနည်း။

စတီရီယို အဆိုတော်တစ်ဦး၏ တေးစီးရီးကြော်ငြာတစ်ခုကို တလောဆီက မဂ္ဂဇင်းများတွင် တွေ့ခဲ့ရ၏။ “လောကဓံဆိုတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ ငနဲ့နဲ့ စီးချင်းထိုးဖို့” စိတ်ဝင်စားစရာ ကြော်ငြာကလေး။ အားမာန်နှင့် တက်ကြွမှုကို ဆောင်ပေတာပဲဟု တွေးကား ပြီးမိပါသည်။

“နင်လားဟဲ့ လောကဓံ” အနှစ်နှစ်ဆယ် တေးတစ်ပုဒ်၏ ခေါင်းစဉ်။ စစ်ရှုံးဘုရင် (Bruce) သည် ပင့်ကူ ကလေးတစ်ကောင်၏ ထုံးကို နှလုံးမူလျက် စစ်ပြန်တိုက်ရာတွင် အနိုင်ရသွားခဲ့ဖူး၏။ အများသုံး စကားတစ်ခုလည်း ရည်။ လှိုင်းကြီးလှေအောက်၊ တောင်ကြီးဖဝါးအောက်၊ လှိုင်းနှင့် တောင် တို့သည် အခက်အခဲနှင့် အဆိုးလောကဓံကို ရည်ညွှန်းသော စကား။ လှေနှင့် ဖဝါးအောက်သို့ သွတ်သွင်းပစ်မည်ဟူသော လူသား၏ ကြိုးဝါးသံ။ နှစ်သက် လက်ခံဖွယ် ကိစ္စများပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်

ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေ၏။ (ကြိုးဝါးကြွေးကြော်သံများ) ၏ နောက်ဘက်မှာ ဒေါသနှင့် သောက ရောင်ခြည်တွေကို တွေ့နေရသလိုလို။ ငါ အနိုင်ယူပစ်မယ်၊ ငါ မရှုံးစေရဘူး၊ ဒင်းဟာ ငါ့ရန်သူပဲ။ တိုက်ပွဲပျော်ဟေ့၊ ဒင်းကို ငါချေမှုန်းမယ်၊ အောင်မြင်မှုသရဖူဟာ ငါ့ဦးခေါင်းထက်ကိုပဲ ရောက်စေရမယ်။ ဒင်းကို ငါ့ခြေနဲ့ နင်းပစ်မယ်။ အားမာန် မြားတံတွေကို အရှိန်ပြင်းစွာ ထုတ်လွှတ်ပေးလိုက်သော လေးညှို့သည် ဒေါသဖြင့် တုန်ခါနေသည်။ တဖန်တုံ ဒီတစ်ပွဲမှာတော့ ငါ ရှုံးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ငါ ရှုံးရင် ငါ ပျက်စီးတော့မှာ မုချဖြစ်တယ်။ ငါ့ဖြစ်တည် ရှင်သန်မှုဟာ လုံးဝ ချုပ်ငြိမ်းသွားတော့မှာ။ ဒင်းက ငါ့ဦးခေါင်းပေါ် ဖိနင်းတော့မှာ။ သောက၏ တောင်းဆိုသံများ။

ကမ္ဘာကျော်စကားတစ်ခွန်းကို သတိရမိပြန်သည်။ “ငါ့ ဦးခေါင်းသည်

သွေးချင်းချင်းနီစေတော့၊ ဦးကား ညွတ်လိမ့်မည်မဟုတ်”။ သည်စကားနှင့် “နင်လားဟဲ့ လောကဓံ” တို့သည် ဒီဂရီချင်း မတူပါလေ။

ဝိဇယမင်းသား၊ စတီရီယိုအဆိုတော်၊ ကင်းဘရစ်၊ နပိုလီယံ၊ အားနှင့် မာန်နှင့် ကြွေးကြော်သံများကို သဘာဝအလျောက် နှစ်သက်နေသည့်အထဲက ဘဝင်မကျဖြစ်နေ၏ ။ ဘာကြောင့်နည်း။

၂။ ရာဇသင်္ကြံ၏ ပန်းပြားပင်

နာမည်ကျော် ရာဇဝင်ထွက် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်ဖြစ်ပါသည်။

နောင်တော် သီဟသူ ပုဂံပြည် ထီးနန်းကို ယူ၍ မင်းမူသော အခါ

ညီတော် နရသီဟပတေ့က ရာဇသင်္ကြံ အိမ်သွား၍ “အဘိုး ကျွန်တော့်ကို မစပါ” ဟုဆို၏။ အမတ်ကြီးကလည်း “မင်းသား၊ ငိုလိုရာတွင် လက်တို့၏ ဟူသကဲ့သို့ပင် မစိုးရိမ်နှင့်” ဟု ဆို၍ အမတ်တို့နှင့်ပူးပေါင်းကာ သီဟသူကို နန်းမှဖယ်ပြီး နရသီဟပတေ့ကို မင်း မြှောက်၏။ မင်းဖြစ်လျှင် ရာဇသင်္ကြံကို မပြုမစုနေသဖြင့် အမတ်ကြီး နှလုံးမသာရှိရသည်။ “ရာဇသင်္ကြံ၊ စိတ်ဆက်ခံ၊ မနွံဘယ်မင်းသားကိုနည်း” ဟု စွယ်စုံကျော်ထင်တွင် ဆိုပါသည်။

အများသိကြသည့်အတိုင်း ရာဇသင်္ကြံ ကွမ်းကလပ်ပဲ့ဆောင်၍

အခစားဝင်သည်။ “အဘိုး ဘာကြောင့် ကလပ်ပဲ့နှင့် ကွမ်းစားသနည်း”။ “ပန်းပွတ်သည် သားမြေးတို့ ကောင်းစား၍ ပန်းပွတ်မည့်သူမရှိသဖြင့် ကလပ်ပဲ့ နှင့် စားရပါသည်” ပန်းပွတ်သည်မျိုးရိုးရှိသော ဘုရင် နှလုံးနာပြီ။ “အဘိုး ဂူထွက်ကို ထီးတော်တင်သော် ဘယ်သို့ တင်သနည်း” ၊ “အရှင့်သား ငြမ်းပြု၍ တင်ရပါသည်” ၊ “ထီးအထက်သို့ရောက်သော် ငြမ်းကို ဘယ်သို့ပြုသနည်း” ၊ “အရှင့်သားငြမ်းကို ဖျက်ရသည်” ၊ “အဘိုး ငါကား ထီး၊ အဘိုးကား ငြမ်း”။

ရာထူးစည်းစိမ်မှ နုတ်လျက် ရာဇသင်္ကြံအမတ်ကြီးအား ဒလသို့

ပို့စေသည်။ မစ္ဆရီနှင့် မုတ္တမတို့ ပုန်ကန် ခြားနားကြသည်။ မိဖုရားစော လျှောက်တင်သဖြင့် ရာဇသင်္ကြံကို ပြန်ခေါ်ရသည်။

အပြန်ခရီးတွင် မိုးသက်လေပြင်းအကျ။ လှေပေါ်မှ အမတ်ကြီး ကမ်းဆီမှ

မြင်ကွင်းကို ကြည့်၏။ လေပြင်း တွင် သစ်ပင်ကြီးတို့ ဖြောင်း ဖြောင်း ကျိုးပဲ့ လဲကျကြ။ ပန်းပြားပင်တို့ကား မြေမှာ ပြားပြားဝပ်လျက် မုန်တိုင်း အောက်မှာ မပြတ်မကျေ အလိုက်သင့်ရှိနေကြ။

အမတ်ကြီး မြည်တမ်းသော ဟူ၏။

“ဪ ငါကား ပန်းပြားပင်ကဲ့သို့ မကျင့်၊ သစ်ကြီး ဝါးကြီးများနှယ် ကျင့်ခဲ့မိသည် တကား” တဲ့။

ကြိုက်မိပြန်ပါသည်။ အမတ်ကြီး ရာဇသေကြီ သူ၏ ဘဝထဲမှာ အသက်အိုးအိမ်စည်းစိမ်ကို ရင်းကာ ရယူလိုက်သော သင်ခန်းစာ။ သံဝေဂမှတ်ချက်။ “ဟဲ့ သစ်ကြီးဝါးကြီးလို မကျင့်ကြနဲ့၊ ပန်းပြားပင်လို ကျင့်” ဟူသော ဆုံးမစကားများကိုလည်း ဟုတ်ကဲ့မိပြန်၏။

ရာဇသေကြီအမတ်ကြီးသည် ခေသူမှ မဟုတ်လေဘဲ။ သူပြန်ရောက်ပြီး မုတ္တမကို ချီတက်နှိမ်နင်း အောင်မြင် ခဲ့သည်။ မစ္စဂီရီ စစ်မျက်နှာမှာ အရေးမလှဖြစ်ကာ သရေသစ္စပတေ့ တပ်ပျက်လာသည်ကိုလည်း ရာဇသေကြီကပင် တဝန်ယူ စစ်ချီရသည်။ မစ္စဂီရီကို ရာဇသေကြီ ပြန်ရလိုက်၏။ လက်ရုံးစွမ်းနှင့် ပြည့်သူလည်းဖြစ်ပေသည်။

အမတ်ကြီး ရာဇသေကြီ၏ ရုပ်ပုံကို ရေးဆွဲကြည့်လိုက်သည်။ အမျက်စောင်း မာန်ကြီးသော သီဟသူကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ပုံ၊ နရသီဟပတေ့ နန်းရအောင် လုပ်ပေးလိုက်ပုံများမှာ တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုများအပြည့်။ နရသီဟ ပတေ့က သူ့ကို မေ့လျော့နေသည်တွင် ပန်းကလပ်ပဲ့ဖြင့် ဘုရင်အား ရင်ဆိုင်လိုက်ပုံကလည်း ရဲတင်းပါပေ။ ဒလမှ ပြန်လာပြီး မစ္စဂီရီနှင့် မုတ္တမ သောင်းကျန်းမှုကို နှိမ်နင်းလိုက်ပုံကလည်း စစ်ရေးသနင်္ဂပြည့်ဝသူ၏ အရည်အချင်း ကို ပြဆိုသည်။ (တပ်ပျက်လာသူ သရေပစ္စတေ့အား ဘုရင်က သတ်မည်လုပ်ရာမှာလည်း ရာဇသေကြီပင် ဝင်၍ ကယ်လိုက်သည်။) အားရစရာကောင်းသော ဤ အရည်အချင်းများဖြင့် ပြည့်စုံသူ ရာဇသေကြီ၏ ဇာတ်လမ်း အစဉ်ထဲမှာ ဟိုဒလက အပြန် မြည်တမ်းရေရွတ်ခဲ့သော ဇာတ်ကွက်က တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသည်။ အဲဒီ နေရာမှာ ရာဇသေကြီ၏ ရုပ်ပုံက မှိန်ဖျော့နေသည်။

မုန်တိုင်းအောက်မှာ ဖြောင်းဖြောင်းကျိုးသော သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေကို ကြည့်ကာ ဪ ဝါး မှားခဲ့သည် တကားတဲ့။ မုန်တိုင်းအမွေဝယ် မြေမှာကပ်လျက် အလိုက်သင့်ဝပ်စင်းနေသော ပန်းပြားပင်များကို သူ ထောက်ခံ ခဲ့၏ ။ ဒါဟာ အမတ်စစ်သူကြီးတစ်ဦးရဲ့ သံဝေဂတဲ့လား။ ရာဇသင်္ကြံ၏ (ထိုနေရာကို) ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ။

ဖြောင်းကနဲ ဖြောင်းကနဲ ကျိုးသွားသော၊ လဲသွားသော သစ်ပင်ကြီးတွေ၏ ကျဆုံးခန်းမှာ ကြက်သီး ထဖွယ် လေးစားဖွယ်။ မြေမှာကပ်လျက် ငွေ့ငိုက် ပိပြား ဖွားရရား လှုပ်ခါနေသော ပန်းပြားငယ်များကို ကြည့်ရသည်မှာ ပြုသမျှ နုရပါတော့မည်ဟူသော ငိုကြွေးသံများကို ကြားနေရသည်။ လဲကျပျက်စီးသွားသော သစ်ပင်ကြီးများ၏ ကျဆုံးခန်း က လှနေသည်။ မုန်တိုင်းအစ၊ လွင့်ဖွာပဲလျက်၊ ဆက်လက်ရပ်တည်နေသော ပန်းပြားပင်များ၏ ရှင်သန်မှုက အရပ်ဆိုးနေသည်။

လောကဓံအပေါ် ရာဇသင်္ကြံ ရှုမြင်သုံးသပ်လိုက်ပုံက မကြိုက်နိုင်ကြောင်းကို တွေ့လာရပြန်၏ ။ ကြွခံလျက် ပျက်စီးမှုနှင့် ယိမ်းနွဲ့လျက် ရှင်သန်မှု၊ လဲကျ ကျိုးကြေသွားသော သစ်ကြီးဝါးကြီးများကို လေးစားစွာ ဦးညွှတ်မိချိန်၌ ဟို ကြဲဖွာစွာ ရှင်သန်နေသေးသည့် ပန်းပြားပင်များကိုတော့ သူတို့ကိုယ်စား ရှက်နေမိသည်။ နောက်ထပ် မုန်တိုင်းများကိုလည်း ပန်းပြားပင်တို့ ဤနှယ်ပင် အလိုက်သင့် တိမ်းညွှတ် ငွေ့ငိုက်ပေးကြပေဦးမည်။ ရှက်ဖွယ်။

ရှင်သန်နေမှုထက် ပို၍ အရေးကြီးသော အရာများ ရှိသေးသည်။ ရှင်သန်မှုကို ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်အောင် အားထုတ်ရာမှာ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အားထုတ်သလဲဆိုတာက ပိုအရေးကြီးသည်။ လဲကျ ကျိုးကြေသွားခြင်းဆိုတာ ရှင်သန်မှုနှင့်စာလျင် မရွေးချယ်စကောင်းသော အရာဖြစ်သော်လည်း ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လဲကျကျိုးကြေသွား သလဲဆိုတာက ပိုအရေးကြီးသည်။

မုန်တိုင်းအောက်မှာ သစ်ကြီးဝါးကြီးတိုင်း ကျိုးကြေလဲကျသလော။ ပန်းပြားပင်တိုင်း ရှင်သန်သလော။ အမတ်ကြီး ရာဇသင်္ကြံသဘောထားပုံမှာ

လျော့လွန်းသည်ဟု ထင်၏။ ဪ ဪ သူ့ဘဝနဲ့ ရင်းပြီး ရယူခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာ ပေပဲဟု ခွင့်လွှတ်ချင်သော်လည်း ရာဇသင်္ကြံလို အမတ်ကြီးထံမှ သည့်ထက်ပို၍ ကောင်းသော အတွေး အခေါ်ကို ကြားချင်သည်။

“ရာဇသင်္ကြံနေရာမှာ မင်းကိုယ်တိုင် ဆိုရင်ကော”

ထူးဆန်းသော အတွေးလက်နက်သည် ဝဲဝိုက်ပြန်လှည့်ကာ မိမိထံ ချိန်ရွယ်ပျံသန်းလာ၏။ ကျွန်တော်သာ ဆိုရင် . . .

တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ အချိန်မရမီမှာပင် လက်နက်အသွားက ထိုးဝင်လာသဖြင့် ရှောင်တိမ်းပစ်လိုက်သည်။ ထူးဆန်းသော ထိုလက်နက်သည် မိမိကိုတော့ ထိခိုက်ခြင်း မရှိပါ။ သို့သော် ရှောင်ပေးလိုက်သော လေဟာနယ်ကို ဖြတ်လျက် ဟိုအဝေးဆီ ဆက်လက်ပျံသန်းသွားလေသည်။

သက်သာရာရသွားသော အတ္တသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်မှုတ်ထုတ်ရင်းကနေ မအီမသာကြီး ဖြစ်နေပြန် တော့သည်။
